

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **Kalis, s. r. o.**, IČO 29306841
sídlem U pošty 273/9, 625 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2018, č. j. MPSV-2018/116765-421/1,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 5. 9. 2018, č. j. MPSV-2018/116765-421/1, a výrok II. rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně ze dne 1. 6. 2018, č. j. BMA-T-216/2018, **se ruší** a věc se **vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 6. 2018, č. j. BMA-T-216/2018, kterým správní orgán prvního stupně nepřiznal žalobci příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 1. čtvrtletí roku 2018 podle § 78a odst. 3 a 8 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v rozhodném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) ve výši 29 111 Kč, které žalobce uplatňoval jako

náklady na dopravu spojené se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením, o které lze zvýšit příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce dle § 78a odst. 12 písm. c) zákona o zaměstnanosti (dále jen “zvýšené náklady”).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce, za použití obdobné argumentace jako v jím podaném odvolání, namítá, že správní orgán prvního stupně činí nedůvodné rozdíly ve své rozhodovací praxi, čímž uvádí žalobce do stavu právní nejistoty, neboť od roku 2014 žalobce stejným způsobem uplatňuje nárok na zvýšenou náhradu nákladů na dopravu zaměstnanců, jejichž činnost spočívá v poskytování školení klientům žalobce, přičemž až do napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vždy došlo k vyhovění žádosti žalobce o přiznání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce v plné výši. Žalovaný odmítl přiznat žalobci nárok na příspěvek na zvýšené náklady, přestože se dle žalobce s ním ztotožnil v tvrzení, že změna v metodice uplatňování dalších nákladů na dopravu od 1. 1. 2018 nemůže být důvodem pro změnu rozhodovací praxe správního orgánu prvního stupně, neboť metodický pokyn není závazným při rozhodování správního orgánu prvního stupně, stejně jako se s ním žalovaný ztotožnil v tvrzení, že od 1. 1. 2018 nedošlo k takové změně právní úpravy, která by měla ospravedlnit změnu v rozhodovací praxi správního orgánu prvního stupně.
4. Pokud žalovaný tvrdí, že v období 2014 až 2017 docházelo k nezákonnému vyplácení příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce ve zvýšené výši, mělo dle žalobce dojít k zahájení řízení na náhradu škody, způsobenou nesprávným úředním postupem, k čemuž však nedošlo, protože se argumentace žalovaného jeví žalobci jako účelová. Činnost žalobce spočívá ve vzdělávacích aktivitách, které probíhají mimo sídlo žalobce, přesto je však z důvodu postižení zaměstnanců žalobce možno tuto činnost provádět pouze za pomoci osobní dopravy. Výklad žalovaného, který nespátňuje ve vyslání na pracovní cestu dopravu na pracoviště, shledává žalobce formalistickým, neboť jeho zaměstnanci vykonávají svou pracovní činnost v různých místech České republiky a k tomu se dopravují. Pokud by však žalovaný trval na svém formalistickém přístupu, musel by žalobce dle jeho názoru naplnit podmínku pro přiznání zvýšených nákladů na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce dle § 78a odst. 12 písm. c) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, neboť spolu se zaměstnanci jsou do místa školení dováženy vždy materiály, jako jsou tištěné materiály, flipcharty, dataprojektor, občerstvení, nádobí apod. Žalobce by tedy při použití formalistického výkladu musel naplnit podmínku pro přiznání nákladů na dopravu spojené se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením, kterými jsou náklady na dopravu materiálu a výrobků.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nad rámec toho, co již bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí, uvádí, že příspěvek na náklady dopravu zaměstnanců se zdravotním postižením na pracoviště a z pracoviště nemohl být žalobci přiznán, neboť ze správního spisu vyplývá, že se zaměstnanci dopravovali za klienty automobilem jednatelky žalobce, a

dopravu tudíž nezajišťoval zaměstnavatel. Dále žalovaný uvádí, že kdyby měl žalobce v pracovních smlouvách se svými zaměstnanci stanoven výkon práce např. jako Česká republika, a dopravu zajišťoval žalobce, nikoliv jeho jednatelka, pak by bylo možno přiznat žalobci příspěvek na náklady na dopravu osob se zdravotním postižením na pracoviště a z pracoviště, avšak nikoliv jako celé cestovní náhrady, nýbrž pouze jako konkrétní náklady, které žalobci při dopravě zaměstnanců se zdravotním postižením na pracoviště a z pracoviště vznikly.

IV. Předchozí soudní řízení

6. Krajský soud v Brně již o věci jednou meritorně rozhodl, a to rozsudkem ze dne 23. 10. 2019, č. j. 29 Ad 8/2018-65, v němž dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. S přihlédnutím k povaze vytýkané vady krajský soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. současně přistoupil i ke zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud odůvodnění právních závěrů správních orgánů nepovažoval za dostatečné, neboť v něm chyběly jakékoliv úvahy o účelu zvýšení příspěvku a povaze dopravy, na niž lze příspěvek čerpat, tedy přesné vymezení toho, odkud a kam musí být zaměstnanec dopravován, aby tuto dopravu bylo možno podřadit pod § 78a odst. 12 písm. c) bod 1. zákona o zaměstnanosti. Správní orgány se v napadených rozhodnutích nikterak nezabývaly ani otázkou, zda na náhradu nákladů na dopravu zaměstnanců se zdravotním postižením na pracovních cestách nevzniká nárok vůbec, anebo zda je možno tyto náklady zaměstnavatele podřadit pod náklady na mzdy a platy, na něž je poskytován příspěvek dle § 78a odst. 1 zákona o zaměstnanosti.
7. Nejvyšší správní soud nicméně ke kasační stížnosti žalovaného citovaný rozsudek krajského soudu č. j. 29 Ad 8/2018-65, zrušil rozsudkem ze dne 11. 3. 2021, č. j. 6 Ads 233/2019-31 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud předně konstatoval, že dospěl-li v projednávané věci krajský soud k závěru, že kromě žalobcem navrhovaného zrušení rozhodnutí žalovaného, je na místě zrušení také prvostupňového správního rozhodnutí, mohl tak ovšem učinit pouze v rozsahu jeho výroku II., který byl napaden odvoláním, neboť o výroku I., kterým byl žalobci příspěvek poskytnut, se soudní řízení nevedlo. Dále Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud krajský soud v odůvodnění rozhodnutí žalovaného postrádal úvahy o účelu zvýšení příspěvku, v jakém případě by žalobce nárok na příspěvek měl a zda na náhradu nákladů na dopravu zaměstnanců se zdravotním postižením na pracovních cestách nevzniká nárok vůbec, anebo zda je možno tyto náklady zaměstnavatele podřadit pod náklady na mzdy a platy, na něž je poskytován příspěvek dle § 78a odst. 1 zákona o zaměstnanosti, tyto úvahy však dle Nejvyššího správního soudu nepodmiňují přezkoumatelnost právního závěru žalovaného. Dle Nejvyššího správního soudu je naopak jasné, na základě jakých úvah žalovaný nepovažoval podmínky pro přiznání zvýšení příspěvku za splněné. Žalovaný zcela jasně a srozumitelně vyjádřil a odůvodnil svůj právní závěr o tom, že žalobce nemá na zvýšení příspěvku na zaměstnávání osob se zdravotním postižením o náklady vynaložené na dopravu dle § 78a odst. 12 písm. c) nárok. Ačkoliv jde o úvahu stručnou, to ji nečiní nepřezkoumatelnou.

V. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, proto v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a v mezích žalobních bodů nyní projednávané žaloby (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) opětovně přistoupil

k přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správce daně), včetně řízení předcházející jejich vydání. Jak totiž zdůraznil i Nejvyšší správní soud v citovaném „zrušujícím“ rozsudku č. j. 6 Ads 233/2019-31, „domníval-li se krajský soud, že výklad dané právní otázky není správný, či že například teleologickým výkladem rozhodných ustanovení lze dospět k jinému závěru, jedná se o věcné posouzení a přezkum zákonnosti jeho závěru, nikoliv o vadu spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Takový přezkum je krajský soud povinen provést k žalobním námitkám, neboť v projednávané věci mu v tom nebránila vada nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného.“

9. Krajský soud i na základě takto opětovně provedeného přezkumu dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
10. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce se závěry správního orgánu prvního stupně, přesněji řečeno z důvodu stručnosti odůvodnění tohoto rozhodnutí i se závěry žalovaného, který v napadeném rozhodnutí závěry správního orgánu prvního stupně nejen aproboval, ale více rozvedl, v nichž konstatoval, že žalobce nesplnil podmínky pro přiznání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce ve zvýšené výši, stanovené v zákoně o zaměstnanosti.
11. Podle § 78a odst. 1 zákona o zaměstnanosti platí, že „[z]aměstnavateli, se kterým Úřad práce uzavřel dohodu o uznání zaměstnavatele, se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů.“ Podle § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti platí, že „[p]říspěvkem jsou nabazovány skutečně vynaložené prostředky na mzdy nebo platy v měsíční výši 75 % prostředků skutečně vynaložených na mzdy nebo platy na zaměstnance v pracovním poměru, který je osobou se zdravotním postižením, včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu tohoto zaměstnance, nejvýše však 12 000 Kč, jde-li o osobu se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 písm. a) nebo b), a nejvýše 5 000 Kč, jde-li o osobu zdravotně znevýhodněnou. Pro účely stanovení výše příspěvku se skutečně vynaložené prostředky na mzdy nebo platy snižují o částku odpovídající výši poskytnuté naturální mzdy, srážek ze mzdy nebo platu určených k uspokojení plnění zaměstnavatele podle občanského zákoníku, s výjimkou srážek provedených k uhrazení škody, za kterou zaměstnanec odpovídá, nebo příspěvku zaměstnance na stravování podle § 236 zákoníku práce, nebo náhrady mzdy nebo platu poskytnuté zaměstnanci při překážkách v práci na straně zaměstnavatele“
12. Dle § 78a odst. 3 platí, že „[z]aměstnavateli k příspěvku podle odstavce 2 náleží paušální částka 1 000 Kč měsíčně na osobu se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 na náklady vynaložené zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením v kalendářním čtvrtletí, za které o poskytnutí příspěvku žádá. Zaměstnavatel může v žádosti o poskytnutí příspěvku uplatnit nárok na zvýšení příspěvku na další náklady vynaložené zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením v kalendářním čtvrtletí, za které o poskytnutí příspěvku žádá, nejvýše však o částku představující rozdíl mezi částkou 12 000 Kč a příspěvkem poskytnutým podle odstavce 2 měsíčně na jednoho zaměstnance, který je osobou se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 písm. a) nebo b). Zvýšení příspěvku podle věty druhé nelze uplatnit na osobu se zdravotním postižením pracující mimo pracoviště zaměstnavatele nebo na zaměstnance agentury práce, který je osobou se zdravotním postižením a je dočasně přidělen k výkonu práce k uživateli.“

13. Podle § 78a odst. 12 písm. c) platí, že „[z]a další náklady, o které lze zvýšit příspěvek podle odstavce 3, se považují náklady na dopravu spojené se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením, kterými jsou náklady na dopravu zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, na pracoviště a z pracoviště, nebo dopravu materiálu a hotových výrobků.“
14. Jak vyplývá z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tento po shrnutí právního a skutkového stavu odůvodnění svého rozhodnutí doplnil pouze jedním stručným odstavcem, v němž stroze vyjádřil svůj právní závěr o neposkytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce ve smyslu § 78 odst. 8 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Navzdory skutečnosti, že správní orgán prvního stupně používá formulaci „z těchto důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku II. rozhodnutí“, žádné konkrétní a zejména podrobně předestřené důvody vedoucí správní orgán prvního stupně k učinění takového právního závěru z odůvodnění rozhodnutí seznatelné nejsou, přestože žalobce již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně na podporu své žádosti o přiznání příspěvku snesl celou řadu argumentů (obdobných s žalobními námitkami), s nimiž se ovšem správní orgán prvního stupně nijak nevypořádal, pouze je toliko rekapituloval. Takový postup správního orgánu prvního stupně je v nyní projednávané věci tím méně akceptovatelný z toho důvodu, že, jak vyplývá z obsahu správního spisu a z žalobcem doložených rozhodnutí téhož správního orgánu z předchozích období (2013 až 2017), v nichž mu byl shodně uplatňovaný příspěvek přiznán v plné výši, správní orgán prvního stupně oprávněnost požadovaného příspěvku vyhodnotil odlišným způsobem, čímž tedy došlo ke změně jeho dosavadní rozhodovací praxe, aniž by však tuto změnu důkladným, srozumitelným a tedy přezkoumatelným způsobem odůvodnil.
15. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že v rámci správního řízení z důvodu jeho celistvosti je za určitých okolností možno doplnit odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odůvodněním rozhodnutí odvolacího orgánu a tedy tímto postupem případně zhojit nedostatky odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Po přezkoumání obsahu žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím“ rozsudku č. j. 6 Ads 233/2019-31, krajský soud dospěl k závěru, že vada nepřezkoumatelnosti byla žalovaným napravena, kdy blíže konkretizoval důvody rozhodnutí v rozhodnutí odvolacího správního orgánu.
16. Krajský soud se nicméně s tímto stroze odůvodněným právním názorem žalovaného neztotožňuje, neboť jej nepovažuje za přesvědčivý, obdobně jako argumentaci předestřenou ve vyjádření k žalobě.
17. Krajský soud sice shledává opodstatněným názor žalovaného, že rozhodným není, jakým způsobem je doprava poskytována, ale co je danou dopravou poskytováno, přičemž v daném případě nelze přisvědčit námitce žalobce, že se jednalo o dodávku služeb, jako dopravu materiálu či hotových výrobků ve smyslu ustanovení § 78a odst. 12 písm. c) bod 2. zákona o zaměstnanosti. Stejně tak shledává za opodstatněné tvrzení žalovaného, že cestovní náhrady nemohou být podle § 78a odst. 12 písm. c) zákona o zaměstnanosti vypláceny v plné výši, neboť podle tohoto ustanovení jsou propláceny pouze náklady na dopravu, nikoliv náklady na stravné, nocležné a další náklady, které mohou v souvislosti s vysláním a pracovní cestu vzniknout. Otázkou výše vyplaceného příspěvku je ovšem možné se zabývat teprve za situace, kdy bude na jisto postaveno, zda žalobci nárok na tento příspěvek vznikl či nikoliv.

18. Právě v posouzení této otázky, tj. zda jsou splněny podmínky pro přiznání zvýšených nákladů žalobce z důvodu, že vysílá své zaměstnance na pracovní cesty dle ustanovení § 78a odst. 12 písm. c) zákona o zaměstnanosti, se krajský soud s názorem žalovaného i správního orgánu prvního stupně rozchází. Jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný jej založil toliko na argumentaci, že žalobci nelze přiznat příspěvek na zvýšené náklady z důvodu, že vysílá své zaměstnance na pracovní cesty. Dle žalovaného se pracovní cestou rozumí dle § 42 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, v rozhodném znění (dále jen „zákoník práce“), časově omezené vyslání zaměstnance k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce, přičemž dle § 34a zákoníku práce se pracovištěm rozumí místo výkonu práce, a proto se při vyslání zaměstnance na pracovní cestu nemůže jednat o dopravu na pracoviště. Žalovaný ve svém rozhodnutí vyšel z gramatického výkladu ustanovení § 78a odst. 12 písm. c) zákona o zaměstnanosti, přičemž z dikce tohoto ustanovení dovedl, že cestovní náhrady pro účely zvýšení příspěvku uplatnit nelze. Proto uzavřel, že výkon práce daných zaměstnanců u klientů žalobce nelze pokládat za výkon práce na pracovišti žalobce, ale za výkon práce na pracovní cestě nebo mimo pravidelné pracoviště.
19. V zákoně o zaměstnanosti není uvedeno, že dopravu zdravotně postižených zaměstnanců na pracoviště a z pracoviště zajišťuje zaměstnavatel, nýbrž pouze to, že mu v souvislosti s touto dopravou vznikají náklady. Argumentace žalovaného, že by příspěvek bylo možno přiznat tehdy, pokud by zaměstnanci žalobce měli jako místo výkonu práce určenu „Českou republiku“, považuje krajský soud za lichou. Pokud totiž úvaha žalovaného vychází z názoru, že pracovištěm žalobce je ve smyslu § 34a zákoníku práce místo, které má určeno jako místo výkonu práce, a že tudíž pokud by zaměstnanci žalobce měli jako místo výkonu práce uvedenu Českou republiku, znamenalo by to, že při vyslání na pracovní cestu tyto zaměstnance vlastně žalobce vysílá na pracoviště, popírá tímto tvrzením žalovaný samotné znění ustanovení, na které odkazuje. Dle § 34a zákoníku práce platí, že „[n]ení-li v pracovní smlouvě sjednáno pravidelné pracoviště pro účely cestovních náhrad, platí, že pravidelným pracovištěm je místo výkonu práce sjednané v pracovní smlouvě. Jestliže je však místo výkonu práce sjednáno širěji než jedna obec, považuje se za pravidelné pracoviště obec, ve které nejčastěji začínají cesty zaměstnance za účelem výkonu práce. Pravidelné pracoviště pro účely cestovních náhrad nesmí být sjednáno širěji než jedna obec.”
20. V nyní projednávané věci proto nejde o to, jak mají zaměstnanci žalobce určeno místo výkonu práce, neboť i pokud by bylo místo výkonu práce zaměstnanců žalobce určeno jako Česká republika, pro účely cestovních náhrad by jejich pracovištěm stále byla pouze jedna konkrétní obec, ze které by tito zaměstnanci na pracovní cesty vyjížděli. Krajský soud je proto toho názoru, že v nyní projednávané věci je rozhodná povaha příspěvku dle § 78a odst. 12 písm. c) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, nikoliv to, jaké místo mají zaměstnanci žalobce určeno jako místo výkonu práce.
21. K samotnému nároku na příspěvek na zvýšené náklady je v první řadě potřeba uvést, že sám žalovaný ve vyjádření k žalobě přiznává, že by dle jeho názoru mohl svědčit žalobci příspěvek na zvýšené náklady, avšak pouze za situace, kdy by jeho zaměstnanci jako místo výkonu práce měli uvedenu Českou republiku. Jinými slovy, žalovaný v napadeném rozhodnutí sám uznává, že povaha přemísťování zaměstnanců žalobce na místo, kde plní své pracovní úkoly, a zpět, by mohla splňovat podmínky pro přiznání příspěvku na zvýšené náklady dle § 78a odst. 12 písm. c) bodu 1 zákona o zaměstnanosti – jeho výhrady

spočívají čistě v tom, co mají jako zaměstnanci žalobce vymezeno v pracovní smlouvě jako místo výkonu práce. Jak již však uvedl krajský soud, tato výhrada žalovaného společně s uvedením toho, co by považoval žalovaný za dostatečné k odstranění této výhrady (vymezení celé České republiky jako místo výkonu práce), nejsou odůvodněné.

22. Co se týče povahy dopravy, na kterou je dle § 78a odst. 12 písm. c) bodu 1 zákona o zaměstnanosti poskytován příspěvek, dle krajského soudu se nelze omezit čistě na jazykový výklad za situace, kdy zákon umožňuje čerpat příspěvek na zvýšené náklady, spojené s dopravou zaměstnance na chráněné pracovní pozici na pracoviště a z pracoviště, jestliže takový zaměstnanec z povahy práce, kterou vykonává, zkrátka nemá pravidelné pracoviště. Takový výklad by totiž nejenže zakládal nespravedlivé rozdíly mezi zaměstnanci na chráněných pracovních místech, jejichž práce umožňuje mít pravidelné pracoviště, oproti zaměstnancům, jejichž povaha práce pravidelné pracoviště mít neumožňuje, zároveň by demotivoval zaměstnavatele k vytváření chráněných pracovních pozic pro práce, jejichž povaha neumožňuje mít pravidelné pracoviště, neboť na rozdíl od běžného pracovního místa zaměstnavateli s vytvořením chráněného pracovního místa mohou vznikat náklady, na něž by však nemohl čerpat příspěvek ze státní politiky zaměstnanosti. Dle krajského soudu přitom není sporu o tom, že § 78a zákona o zaměstnanosti byl do zákona o zaměstnanosti inkorporován právě jako motivační faktor k vytváření chráněných pracovních míst (jedná se o příspěvek na *podporu zaměstnávání* osob se zdravotním postižením). Za situace, kdy náplň práce zaměstnance na chráněném pracovním místě skutečně neumožňuje vytvoření pravidelného pracoviště, tak dle krajského soudu § 78a odst. 12 písm. c) bodu 1 zákona o zaměstnanosti musí být vykládán tak, že se jedná o příspěvek na dopravu zaměstnance z místa a na místo, která s přihlédnutím k povaze jeho práce je nezbytná pro plnění běžných pracovních úkolů, vyplývajících zaměstnanci z pracovněprávního poměru.

V. Závěr a náklady řízení

23. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). S přihlédnutím k povaze vytýkané vady krajský soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. současně přistoupil i ke zrušení výroku II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V dalším řízení bude žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.
24. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
25. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady toliko za zaplacený soudní poplatek, proto mu byla přiznána náhrada nákladů řízení vůči žalovanému ve výši 3 000 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. července 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu